№ 260 (387). Rok II. Warszawa, 17 listopada 1921 r.

DZIENNIK KOMISARJATU RZĄDU NA M. ST. WARSZAWĘ

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM SWIĄT I NIEDZIEL.

Ogłoszenia: a) Instytucji państwowych i komunalnych mk. 150 za wiersz nonparelu. b) Instytucji i osób prywatnych 200 mk. za wiersz nonp. pierwszy raz; za każdy następny raz 20 proc. ustępstwa. c) Trzykrotne ogłoszenie o zgubieniu paszportu wewnętrznego lub dowodu osobistego 450 mk. d) Trzykrotne ogłoszenie (do trzech wierszy) o zgubieniu wszelkich innych dokumentów 700 mk. Szerokość wiersza wynosi 25 liter.

Prenumerata: Miesięcznie z dostarczaniem do domu 500 mk. Cena egzemplarza pojedynczego w redakcji **20 mk.**

Adres: Senatorska 12, (pałac Blanka) lewa oficyna, I-e piętro. Redakcja pokój № 38. Administracja pokój № 37. Telefon № 417-03.

Treść numeru 260-go.

Z KOMISARJATU RZĄDU.

Lista osób,

ukaranych grzywną za samowolny wjazd i zamieszkanie w Warszawie. *)

(Ciąg dalszy)

		mk.
22.	Kryniuk Chana	10.000
24.	Aksjonow Wiktor	1.000
27.	Okuń Frendla	10.000
29.	Rejtel Gitel	5.000
30.	Pietrukowicz Wiera	10.000
31.	Białocerkowska Gitla	5.000
32.	Golzen Jan	5.000
33.	Krewieniuk Piotr	500
34.	Kudrjawcew Mikołaj	500
35.	Rudik Sergiej	15.000
37.	Rybsztejn Szloma	10.000
38.	Rabinowicz Czerna	5.000
39.	Szemojna Cyra	5.000
40.	Nowogrodzka Liba	10.000
42.	Woliczko Sura	5.000
43.	Gołoweńko Sergjusz	5.000
44.	Liberfarb Fejga	10.000
45.	Guler Ber	20 000
46.	Rajcyn Frejda	40.000
48.	Mackiewicz Berko	1.000
49.	Szutjakowa Cecylja	5.000
50.	Majorczenko Dymitry	5.000
51.	Morkowicz Samari	40.000
52.	Kraswicz Rywa	3.000
53.	Chorowska Ruchla	1.000
55.	Liger Enta	2.000
56.	Proracki Józef	2.000
57.	Miechwiediew Filip	2.000
58.	Grundberg Lew	10.000
59.	Klajner Berek	2 000
60.	Sasin Filip	2.000
61.	Rorbach Michał	500
62.	Żukowski Kiryl	500
64.	Zaks Chajka	2.000
65.	Sokołow Mikołaj	500
66.	Krajz Szmul	5.000
67.	Kruszanowska Gruna	15.000
68.	Różański Chławna	5.000
69.	Goldbaum Ida	3.000
71.	Zylberman Symcha	5.000
72.	Gorielow Jerzy	3.000
73.	Kirikowa Jadwiga	5 000
74.	Chmielowski Stefan	5.000

*) Początek patrz w n-rze 243 z d. 27.X r.b.

USTAWA

z dnia 21 października 1921 roku

o zarobkowem pośrednictwie pracy.

Art. 1. Zarobkowym pośrednikiem pracy jest ten, kto zawodowo w celach zarobkowych:

a) pośredniczy w zawarciu umowy o pracę;
b) zbiera, ogłasza lub udziela wiadomości o popycie i podaży siły roboczej.

Art. 2. Zarobkowe pośrednictwo pracy może wykonywać tylko obywatel Rzeczypospolitej Polskiej, który uzyskał na to pozwolenie władzy państwowej.

Pozwolenie to może odnosić się wyłącznie do pośrednictwa pracy w obrębie Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. Pozwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa pośrednictwa pracy udziela Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 4. Pozwolenia należy odmówić:

a) jeżeli petent lub osoby, pozostające z nim w jednem gospodarstwie domowem, nie dają swem postępowaniem gwarancji, że czynność pośrednictwa będzie wykonywana zgodnie z prawem i dobrym obyczajem;
b) jeżeli w danej miejscowości istnieje dostateczna liczba pośredników zarobkowych, a zwłaszcza jeżeli istnieje państwowe lub inne niezarobkowe biuro pośrednictwa pracy, spełniające swe zadania w wystarczającym zakresie.

Art. 5. Nie mogą być wydawane pozwolenia na wykonywanie zarobkowego pośrednictwa pracy osobom, które nie miały w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy pozwolenia na trudnienie się tego rodzaju pośrednictwem.

Biura zarobkowe pośrednictwa pracy dla służby domowej ulegają likwidacji w ciągu lat 5.

Art. 6. Pozwolenia udziela się na jeden rok za złożeniem kaucji, której wysokość określi Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, przyczem określa się do jakich zawodów i do jakiej miejscowości odnosi się pozwolenie.

Pozwolenie może być odnowione. o ile petent wniesie przynajmniej na trzy miesiące przed wygaśnięciem dawnego pozwolenia podanie o jego odnowienie. Wniesienie tego podania uprawnia do dalszego wykonywania zawodu aż do rozstrzygnięcia podania.

Art. 7. Pozwolenie dotyczy tylko osoby pośrednika, który przedsiębiorstwo swe winien prowadzić osobiście.

Posługiwanie się pomocnikami dozwolone jest tylko za każdorazowem zatwierdzeniem Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej i to tylko wtedy, jeżeli osoby te odpowiadają warunkom art. 4 ust. a). Zakładanie filji jest niedozwolone.

Art. 8. Zarobkowy pośrednik pracy i osoby, pozostające z nim w jednem gospodarstwie domowem, nie mogą być właścicielami, ani zajmować się prowadzeniem następujących przedsiębiorstw: jadłodajni, kawiarni, sprzedaży napojów wyskokowych, wynajmu mieszkań i noclegów, handlu odzieżą i żywnością, sprzedaży losów loteryjnych i kart okrętowych, wymiany pieniędzy, prowadzeniem zakładów zastawniczych.

Art. 9. Zarobkowy pośrednik pracy nie może z innymi zarobkowymi pośrednikami pracy zawierać spółek i innych umów w zakresie zarobkowego pośrednictwa pracy.

Art. 10. Wszelkie umowy, których mocą pracobiorca lub pracodawca zobowiązuje się stale korzystać z pośrednictwa tego samego zarobkowego pośrednika, albo zobowiązuje się nie korzystać z uzyskanego miejsca pracy dłużej niż przez określony okres czasu, są nieważne.

Art. 11. Wysokość wynagrodzenia, pobieranego przez zarobkowych pośredników pracy, ustala Minister Pracy i Opieki Społecznej. Zapłaty może żądać pośrednik tylko wtedy, gdy na skutek jego czynności została zawarta umowa pracy. Umowa, przerzucająca koszt pośrednictwa w całości na pracobiorcę, jest nieważna.

Art. 12. Zarobkowy pośrednik pracy obowiązany jest zgóry powiadomić poszukującego pracy o wysokości wynagrodzenia za pośrednictwo. Prócz tego wynagrodzenia żadnych innych należności od poszukujących pracy pobierać nie wolno.

Art. 13. Pośrednik zarobkowy nie może pobierać kaucji od poszukującego pracy. Nie wolno mu też zatrzymywać wbrew woli właścicieli dokumentów, które zostały u niego złożone.

Art. 14. Pośrednik zarobkowy winien prowadzić rejestr, zawierający między innemi uwidocznienie pobranej opłaty oraz potwierdzenie jej uiszczenia przez poszukującego pracy.

Minister Pracy i Opieki Społecznej wyda postanowienia w przedmiocie ustroju i sposobu prowadzenia zarobkowych biur pośrednictwa pracy.

Art. 15. Pozwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa pośrednictwa pracy będzie pośrednikowi zarobkowemu odjęte, jeżeli nie przestrzega przepisów ustawy niniejszej oraz jeżeli zajdą warunki, które w myśl art. 4 ustawy uzasadniają odmówienie pozwolenia.

Art. 16. Zarobkowe przedsiębiorstwa pośrednictwa pracy w b. zaborze rosyjskim, istniejące w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, winny w ciągu trzech miesięcy wnieść podanie o uzyskanie pozwolenia w myśl art. 3 i 6.

W b. zaborach austrjackim i pruskim zarobkowi pośrednicy pracy, którzy na podstawie dawniejszych przepisów uzyskali pozwolenie na prowadzenie swych przedsiębiorstw, podlegają przepisom niniejszej ustawy i w ciągu trzech miesięcy od wejścia jej w życie winni przedłożyć regulamin przedsiębiorstwa.

Art. 17. Za pogwałcenie przepisów, objętych art. 2 i 6 ustawy niniejszej, winny ulega w drodze sądowej karze pozbawienia wolności na czas od 1 do 6 miesięcy, a nadto grzywnie w kwocie od 10.000 mk. do 100.000 mk., lub jednej z tych kar.

Art. 18. Za pogwałcenie przepisów, objętych art. 7 (ust. 2). 8, 9, 10, 11, 12, 13 i 14 ustawy niniejszej, winny ulega w drodze sądowej karze pozbawienia wolności na czas od 2 tygodni do 3 miesięcy, a nadto grzywnie w kwocie od 500 do 5.000 mk., lub jednej z tych kar.

Art. 19. Usiłowanie przestępstw, przewidzianych w niniejszej ustawie, jest karane.

Art. 20. Przepisy niniejszej ustawy nie odnoszą się do pośrednictwa pracy, wykonywanego przez instytucje społeczne i samorządowe.

Art. 21. Wszelkie przepisy, sprzeczne z niniejszą ustawą, uchyla się.

Art. 22. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, a na terytorjum b. zaboru pruskiego Ministrowi b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 23. Ustawa niniejsza obowiązuje w miesiąc po jej ogłoszeniu.

Marszałek:
Trąmpczyński.

Prezydent Ministrów:
A. Ponikowski.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
L. Darowski.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
Wybicki.

ROZPORZĄDZENIE

Rady Ministrów

z dnia 14 października 1921 r.

w przedmiocie przekazania pewnych uprawnień urzędu walki z lichwą powiatowym władzom administracyjnym.

Na mocy art. 2 i 7 ustawy z dn. 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy

wojennej (Dz. Ust. R. P. № 67 poz. 449) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Władzom administracyjnym I instancji przekazuje się przysługujące w myśl art. 7 p. 1 i 2 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej okręgowym urzędom walki z lichwą wykonanie rozporządzeń, wydanych na zasadzie art. 2 i 3 tej ustawy, wydawanie orzeczeń karnych w myśl art. 4 tejże ustawy, tudzież nakazów karnych (art. 45 wspomnianej ustawy) i wykonywanie kar, wymierzonych prawomocnem orzeczeniem, lub prawomocnym nakazem karnym.

Powyższe postanowienie nie rozciąga się na obszar miast: Warszawy, Łodzi, Lublina. Lwowa i Krakowa, w których urzędy walki z lichwą zachowują swój dotychczasowy zakres działania.

§ 2. Orzeczenia karno-administracyjne będą wydawane w trybie zwyczajnego postępowania karno-administracyjnego obowiązującego w danej dzielnicy. Stronom służy od tych orzeczeń odwołanie w II i ostatniej instancji do Głównego urzędu walki z lichwą.

Wydawanie nakazów karnych następuje z przestrzeganiem art. 45 do 50 ustawy o zwalczaniu lichwy wojennej przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów o postępowaniu karno-administracyjnym.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Aprowizacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą do dnia 31 grudnia 1921 r. i obowiązuje na tem samem terytorjum, co ustawa z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej.

Prezydent Ministrów:
(—) *Ponikowski.*

Kierownik Ministerstwa Aprowizacji:
(—) *J. S. Stoiński.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz.

DZIAŁ POLICYJNY.

Ułatwianie wyszukiwania pracy inwalidom.

Na skutek akcji podjętej przez Komisarjat Rządu u Prezydenta miasta celem ułatwienia wyszukania pracy i sposobu zarobkowania inwalidom wojennnym, postanowiono udzielać im pierwszeństwa przy wydawaniu pozwoleń na handel uliczny.

W związku ztym Komendant P. P. poleca Kierownikom Komisarjatów zarządzić aby na podaniach inwalidów, zgłaszających się o udzielanie im pozwoleń na handel uliczny, Komisarjaty natychmiast wydawały swoje opinje i kierowały petentów wraz z zaopinjowanemi przez komisarjat podaniami do Wydziału Magistratu m. st. Warszawy w celu uzyskania tam odnośnego pozwolenia na handel uliczny. (R. Dz. N-r 1711).

Koncesja na sprzedaż biletów okrętowych.

Komendant P. P. podaje do wiadomości, że Ministerstwo Przemysłu i Handlu udzieliło Towarzystwu „Scandinavian — America Line" koncesji na sprzedaż biletów okrętowych III-ej klasy i międzypokładowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej podróżnym, udającym się z Polski przez Gdańsk a stamtąd przez Kopenhagę do Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej na pokładzie okrętów Towarzystwa.

Koncesja ta, udzielona została pod warunkamr wyszczególnionemi w punktach a), b) i c) Rozkazu Dziennego № 1651 z dnia 4.IX r. r. b. p. 11 Towarzystwu „The Oceanic Steam Navigation Company Limited (p. 13 Rozkazu Dziennego Nr. 1646 z dnia 30.VIII r. b.) zezwolono dodatkowo na sprzedaż biletów okrętowych III klasy i międzypokładowych podróżnym udającym się z Polski przez Gdańsk do Australji, Nowej Zelandji i Południowej Ameryki. Jednocześnie zezwolono na rozszerzenie tytułu Towarzystwa przez dodanie do poprzedniego wyrazów „White Star Line" i „White Star Dominion Line". (R. Dz N-r 1711).

KRONIKA:

WYKAZ ODLEDŁOSCI.

Ministerstwo Kolei Żelaznych podaje do wiadomości, że wyszedł z druku „Wykaz odległości taryfowych polskich kolei państwowych", mający obowiązywać od dnia 15-go listopada r.b., przy obliczaniu odległości taryfowych między stacjami polskich kolei państwowych przy przewozie pasażerów, bagażu i ładunków.

Od powyższej daty tracą moc obowiązującą wszystkie wykazy odległości kilometrycznych dotychczas obowiązujące na polskich kolejach państwowych.

Egzemplarze tego „Wykazu odległości taryfowych" są do nabycia w Dyrekcjach P.K.P. (w Wydziałach Przewozowo-Taryfowych).

O ZWROT ZABYTKÓW.

Mimo wyraźnej decyzji, zapadłej na posiedzeniu mieszanej komisji specjalnej w dniu 7.10 o zwrocie urządzenia Zamku i Łazienek, bolszewicy zażądali odbijania pak i sprawdzania ich zawartości, przyczem przedmioty nie należące do kategorji zabytków chcą wyeliminować i żądają, aby co do ich zwrotu powzięła decyzję jeszcze i komisja reewakuacyjna, co jest wręcz sprzeczne z uchwałami, które przesądziły reewakuację całkowitego urządzenia, a nie poszczególnych przedmiotów.

Redaktor *J. Plewiński.*

Drukarnia F. Syrewicza i S-ki, Senatorska 28-30, tel. 69-90.